

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.968 van 28 januari 2002
in de zaak A. 87.152/VII-19.590**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat K. HINNEKENS,
 kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
 Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 6 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 maart 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 oktober 1999;

Gelet op de beschikking van 4 november 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 12 van het Besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gezien het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 9 januari 1999 en verklaarde zich op 11 januari 1999 vluchteling.

1.2. Op 23 maart 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 september 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 5 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Maurice Lemay.

Betrokkene, van Armeense nationaliteit, verklaart in haar land problemen gekend te hebben omwille van de politieke activiteiten van haar man, P.S. Vanaf september 1998 zou betrokkene van de directeur van de school waar ze werkte en die een Dashnaklid zou zijn, nog maar halftijds mogen werken. Op 4 december 1998 zou haar man geslagen van zijn werk gekomen zijn. Op 11 december 1998 zouden de ramen van hun huis ingegoooid zijn. Op 15 december 1998 zou een auto op betrokkene en haar twee kinderen ingereden zijn en zouden ze geprobeerd hebben betrokkenes dochter te ontvoeren. Op 18 december 1998 zou haar man ontvoerd en geslagen zijn. Op 21 december 1998 zouden er, terwijl haar man bedreigd werd, goederen uit het depot, waar haar man werkte, gestolen zijn. Tegen de daders van deze feiten, leden van Dashnak, zouden ze nooit klacht ingediend hebben bij de politie. Op 22 december 1998 zou de politie het depot, waar haar man werkte, geïnspecteerd hebben en zou haar man van diefstal beschuldigd zijn. Tot 27 december 1998 zouden ze zich thuis verborgen hebben, waarna betrokkene, samen met haar man en twee minderjarige kinderen, op 28 december 1998 haar land verliet om op 9 januari 1999 in België aan te komen, waar ze op 11 januari 1999 asielaanvraag.

Betrokkene legt een kaart voor die bewijst dat ze als lerares werkte.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene dezelfde elementen ter staving van haar asielaanvraag aanhaalt als haar echtgenoot, P. S.. Betrokkene zou ontslagen zijn omwille van de politieke activiteiten van haar man. Aangezien er in het kader van deze

laatste zijn asielaanvraag een bevestigende beslissing werd genomen omwille van het feit dat deze kennelijk ongegrond is, is het niet mogelijk om in hoofde van betrokkene een vermoeden van vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, vast te stellen.

Het document (beroepskaart) dat betrokkene voorlegt is niet van die aard bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 maart 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat "zij opteert voor een kamer met drie Raadsheren"; dat zij nochtans zonder enig voorbehoud te formuleren is verschenen voor een kamer samengesteld uit één staatsraad overeenkomstig artikel 90, § 1, tweede lid, 1/ van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat zij bijgevolg geacht wordt afstand te doen van dit verzoek;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze "exceptie";

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een "laatste memorie" voorhoudt dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd doordat zij "met een termijn van 15 dagen niet voldoende heeft om volledig te kunnen antwoorden op het verslag van de auditeur. Dat de termijn van 15 dagen een ongeoorloofde discriminatie inhoudt tussen de rechtsonderhorigen binnen de procedures bij de Raad van State. Dat er rechtsonderhorigen zijn die 30 dagen hebben daar waar de verzoekende partij slechts 15 dagen heeft";

Overwegende dat artikel 24 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 niet voorziet in de mogelijkheid om een laatste memorie in te dienen; dat een niet door dit reglement voorzien procedurestuk uit de debatten wordt geweerd;

3.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat dit middel geput wordt uit het feit dat een tolk Armeens-Frans de

verklaringen van de verzoekende partij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft vertaald;

Overwegende dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de tolk, naast het Armeens, enkel de Franse taal machtig was, noch dat door de tussenkomst van die tolk de asielprocedure in een andere taal werd gevoerd dan het Nederlands, noch dat de ondervragende ambtenaar niet zou hebben verstaan wat de verzoekende partij heeft verklaard;

Overwegende dat uit artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk, die de verklaringen van de kandidaat-vluchteling vertaalt, dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure;

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij, op grond van dezelfde feitelijke omstandigheden, in een tweede middel de schending inroept van artikel 57 van de "taalwet"; dat de verzoekende partij waarschijnlijk verwijst naar de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken;

Overwegende dat de Raad niet goed kan inzien hoe artikel 57 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou geschonden zijn; dat het taalgebruik in het kader van een asielprocedure wordt geregeld door artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet en niet door de voornoemde gecoördineerde wetten; dat de door de verzoekende partij aangehaalde bepaling het overigens heeft over disciplinaire sancties lastens ambtenaren die de bepalingen van die wetten omzeilen of ongedaan trachten te maken;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel stelt dat de bestreden beslissing noch inhoudelijk noch formeel gemotiveerd is; dat zij, wat dit beginsel betreft, een aantal verdrags-, grondwets- en wetsartikelen die het telkens hebben over de motivering, op een hoop lijkt te gooien, om dan, na weergave van de bestreden beslissing in extenso, in een eerste onderdeel te stellen dat die beslissing niet behoorlijk is gemotiveerd omdat “er gedwaald wordt alwaar er (geen) in concreto geen identiteit aanvaard werd tussen overheid en DASNAKPARTIJ” (sic) en omdat “de bestreden beslissing zelf aanhaalt waarom het behoorde die identiteit te aanvaarden nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partijen zich gelet op de omstandigheden zich toch tevergeefs tot de overheid zouden gewend hebben” (sic); dat zij in een tweede onderdeel voorhoudt dat “er verwezen

wordt naar een andere beslissing zonder of zonder afdoende de motieven weer te geven van de andere beslissing”;

Overwegende dat de verzoekende partij slechts beweert dat er geen onderscheid zou zijn tussen de Dashnakpartij en de Armeense staat, maar haar bewering niet met concrete elementen staaft; dat uit de beslissing, genomen naar aanleiding van de asielaanvraag van de echtgenoot van de verzoekende partij, met wie zij samen naar België kwam, blijkt dat bewuste politieke partij niet de meerderheid van de zetels in het parlement heeft en slechts deelneemt aan een regering van nationale eenheid; dat de verzoekende partij deze gegevens niet weerlegt;

Overwegende dat de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep zelf stelde dat zij, zowel als haar echtgenoot, niet naar de politie is gegaan uit vrees voor represailles vanwege aanhangers van de Dashnakpartij; dat zij aldus heeft toegegeven dat zij geen beroep deed op de autoriteiten; dat hierboven werd aangetoond dat de reden waarom zij dit niet zou gedaan hebben, van alle ernst is ontbloot;

Overwegende dat in het tweede onderdeel wordt gesteld dat de bestreden beslissing verwijst naar de motieven van een andere beslissing, namelijk die welke werd genomen ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij; dat toch drie middelen worden ingeroepen tegen die beslissing; dat de verzoekende partij daardoor duidelijk en ondubbelzinnig te kennen geeft dat zij de motieven van de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot kende, zeker nu zij deze in een zesde middel aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt; dat, zo er een formeel motiveringsgebrek zou zijn, de belangen van de verzoekende partij daardoor niet werden geschaad;

Overwegende dat het derde middel niet gegrond is;

3.4. Overwegende dat het vierde en vijfde middel, hoewel gericht tegen de beslissing genomen ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij, een loutere herhaling zijn van het eerste en tweede middel in de huidige zaak; dat reeds werd aangetoond dat deze middelen niet gegrond zijn;

3.5. Overwegende dat hetzelfde kan worden gezegd van het zesde middel, dat eigenlijk, voor een deel, samenvalt met het derde middel; dat dit middel evenmin gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.